

Noc kostelů 2020

12. června 2020 proběhla tradiční Noc kostelů. Vzhledem k současné situaci byl program omezenější oproti letům minulým, stejně tak nemohla být zpřístupněna jindy oblíbená místa. Letošní motto: „Učinil jsi měsíc k určování času... Přivádíš tmu, NOC se snese... Slunce vychází... Člověk vyjde za svou prací“ jako by bylo povzbuzením do této doby – čas nám zde daný je omezený a může přijít temná noc, ale slunce přesto zase vyjde. A tak i lidé mohli zase projít branami kostelů, klášterů, kapliček a modliteben, které nabízely jak tradiční, tak i zcela nové, někdy jedinečné programy. Jako každý rok i letos bylo možné začít putování po sušických duchovních místech v kostele sv. Václava komentovanou mší svatou. Následně se program rozeběhl

i v dalších kostelích, letos bohužel s výjimkou kaple sv. Rocha a kostela Nanebevzetí Panny Marie. Církve bratrská dala ve své přednášce možnost nahlédnout do Duchovní historie českého národa. V klášterním kostele sv. Felixe bylo možné nejen vyposlechnout, ale také na vlastní oči vidět výsledek Příběhu obnovy oltáře Panny Marie Sušické. A „Andělíčkové“ ústy pana doktora Lhotáka povyprávěl o Sušici za časů morových. Současně bylo možné si jednotlivá místa prohlédnout, zastavit se, popovídat si anebo si již znavení poslechnout koncert. Jaká bude příští Noc kostelů? A proč neotevřít brány kostelů častěji? Minimálně kaple Anděla Strážce se nyní bude otvírat mnohem častěji. Bohumír Vejvoda

Kaple Anděla Strážce bude otevřena v době prázdnin každou neděli od 14 do 16 hodin.

Přijďte se podívat na tuto jedinečnou dominantu města Sušice, přijďte zažít klid na tomto krásném místě.

Vivaldi i Dvořák v sokolovně

Nevededním zážitkem bylo vystoupení Českého komorního orchestru ve velkém sále sušické sokolovny. Koncert 25. června uspořádal Kruh přátel hudby ve spolupráci se Sušickým kulturním centrem. Klasická hudba má své tradiční místo ve Smetanově sále gymnázia, ovšem, jak se ukázalo, i sokolovna dokáže udržet a přenést vytržený zvuk akustických nástrojů i pěveckého hlasu. Navíc samo těleso hrálo přímo v hledišti blíž divákům. V příhodném osvětlení tak vynikla více než sto let udržovaná krása Tyršova sálu a bylo to opravdu dokonale souznění.

Do Sušice zavítal jedenáctičlenný smyčkový soubor se zpěvákem. Ve středu orchestru – či spíše v pozadí, protože jeho nástrojem je basa – se tyčil kontrabasista Jakub Waldmann, jenž je zároveň předsedou sušického Kruhu přátel hudby. Během koncertu uváděl vybrané skladby a pro čtenáře SN jsem mu proto položil několik otázek.

Je možné stručně charakterizovat orchestr s tak dlouhou tradicí?

„Pojem ‚Český komorní orchestr‘ budí velký respekt. A to navzdory tomu, kdo v orchestru právě sedí. Je to dáno do velké míry tím, že interpretační styl vtiskl orchestru největší český dirigent Václav Talich. Jeho nástupce, pedagog a primarius Vlachova kvarteta, Josef Vlach orchestr dovedl na všechna světová pó-

dia a jeho práce se zvukem a agogikou smyčkového souboru byla školou pro mnoho slavných budoucích hudebníků. O interpretační tradici dnes dbají Vlachovi studenti v čele s jeho dcerou Janou.“

Podle čeho jste vybírali skladby pro sušický koncert?

„Výběr skladeb byl ovlivněn naší chutí předvést sušickému publiku ta nejkrásnější díla smyčkového repertoáru. Také jsme zatoužili po vynucené přestávce si zahrát co je nám nejbližší. Jak pozitivního usměvavého Mozarta, tak citově hlubokého Dvořáka. Rumunská tance Bély Bartóka byla pocta lidové hudbě, ze které čerpali ti nejslavnější skladatelé.“

Jak se vám hrálo v sokolovně?

„Koncertovat v sokolovně byl pro nás opravdu veliký zážitek a zároveň milé překvapení. Orchester seděl v hledišti, měli jsme výborný kontakt mezi sebou a posluchači, kteří poslouchali s velkým zaujetím. Myslím, že měli před sebou krásný zvukový obraz. Hudebníci, kteří byli v prostorách sokolovny poprvé, zareagovali nadšenými slovy: ‚To je jak na Žofíně‘. Cítím, že sokolovna není pouhá alternativa k výtečně znělému Smetanovu sálu gymnázia, ale důstojným partnerem, se kterým se musí počítat.“

Děkuji za odpovědi.

Eduard Lískovec
více foto na www.kulturasisuce.cz

Stopař Král vás provede zeměkouli

Cestovatel Slávek Král byl zapsán do knihy rekordů a vydává 1. knihu.

Sušický rodák Slávek Král cestuje po světě stopem už 9 let. Za tu dobu dvakrát objel zeměkouli a na každém kontinentu strávil minimálně půl roku. Procestoval 84 zemí světa, celkem to čítá přes 250 000 km. Zároveň v mnoha zemích pracoval a v poslední době ho nerozlučně provází jeho fenka Corey. Momentálně přednáší o cestování (několikrát se svým programem zavítal i do Sušice), vystupuje na největších cestovatelských festivalech, též pořádá svůj vlastní „Travel Stand-up festival“. V těchto dnech odstartoval crowdfunding – předprodej své první knihy.

Slávek Král je také čerstvě zapsán v knize českých rekordů za největší vzdálenost ujetou autostopem. K tomu dodává: „Pro ověření jsem nafotil všechny svoje zápisky z cest a doplnil to fotkami a mapkami. Přesně spočítat šlo pouze malou část skutečně ujetých kilometrů. I tak je to číslo rekordní. Stopoval jsem 54 měsíců v kuse.“

Stopařův průvodce zeměkouli je Slávkova první knížka. Obsahuje přes sto krátkých příběhů z jeho sedmi cest po všech obydlených kontinentech. Ty nejbáznivější, nejzajímavější a nejextrémnější příběhy doplňuje pojmy, které by měl každý znát. Od stopování a dobrovolnictví, se tak dozvíte, jak na dumpster diving, squatování a mnoho dalšího (spaní u Masajů v Tanzanii, karneval v Riu, revoluce naživo v Turecku, rok bydlení v autě na Novém Zélandu, sandboarding v Nikaragui atd.)

Více info o knize a jak ji získat najdete na www.slavekkrál.cz. ED

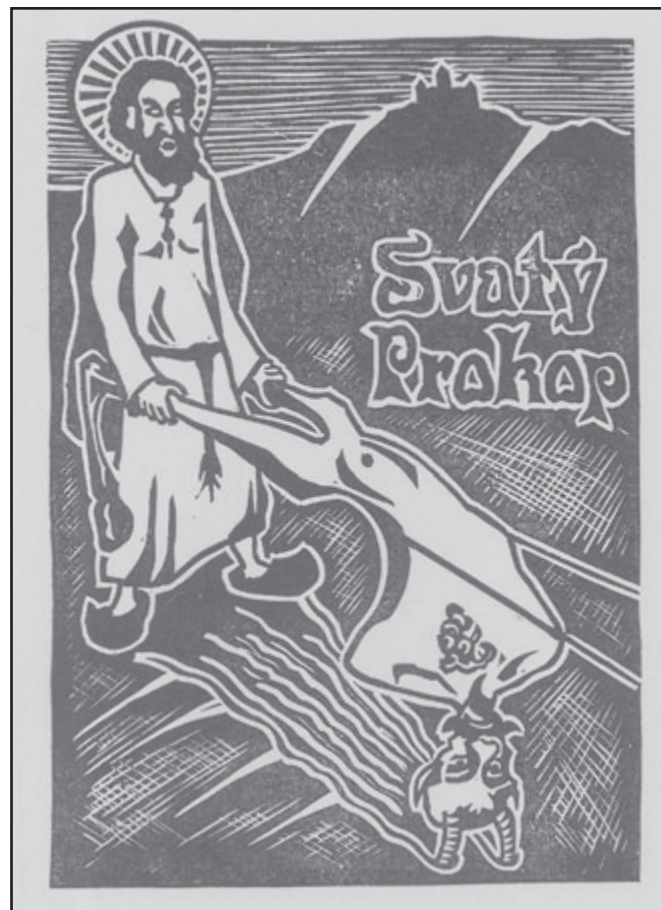

Seriál o zničených pošumavských kostelích a i jejich svatých z knihy:

(11. díl) Tomáše Hausera Svatí na odstřel

Svatý Prokop (CZ, 10.–11. století) byl jeskynní asketa, proslulý dobrosrdečností a sérií zázraků, konaných za života i posmrtně. Když první vstoupil do své jeskyně, vyletěl z ní dírou ve stropě čerti. Jindy byl spatřen, jak orá pole dáblem, poháněje ho křížem. Pro svůj věhlas byl, po vícerém přemlouvání, ustanoven opatem benediktinského kláštera. Nakonec předpověděl den své smrti.

Je patronem Čech, horníků a rolníků, proti působení ďábla a zlým duchům. Kostel sv. Prokopa v Prášilech z roku 1803 byl vojáky v padesátých letech přestavěn na kulturní středisko (kino, pivo, tělocvick). Neudržován a vykraden byl v sedmdesátých letech opuštěn. Odstřelen roku 1979. Občanské sdružení Vlídne vidiny usiluje o obnovu spirituálního účelu místa, kde kostel stával.

Druhá mezi pedagogy v ČR

„Je to vyrovnaná a klidná síla, jen tak něco ji nerozhodí. Zvládla se rychle zorientovat v nové nastalé situaci, okamžitě vymyslela a zpracovala způsob, jak vést výuku online a pomohla v tom i ostatním. Má svůj názor, nebojí se ho říci a stojí si za ním. Není lhostejná, zajímá se o všechno a všechny kolem sebe a je to z jejího přístupu cítit – máte pocit, že jste v dobrých rukou, že to s vámi někdo myslí dobře.“ To byla slova, kterými porota představila Štěpánku Baierlovou na slavnostním vyhlášení odborné ceny pro inspirativní pedagogy Global Teacher Prize Czech Republic. Sušická učitelka ZŠ Lerchova 12. června převzala ocenění pro inspirativní pedagogy ve Vrtbovské zahradě pod Pražským hradem z rukou senátora Jiřího Růžičky. Nedávno jsme v Sušických novinách (8/20) informovali o postupu Štěpánky Baierlové ze 184 kandi-

dátů, do 32členného semifinále a poté dokonce mezi 11 finalistů. Dnes přinášíme zprávu o zisku ocenění za 2. místo a to je určitě důvod k dalšímu oslovení úspěšné kantorky:

Letošní ročník byl výjimečný, jak finále probíhalo?

„Celou soutěž ovlivnila pandemie koronaviru. Vloni odborná porota rozhodovala podle toho, jak finalisté učí naživo. Letos jsme museli ukázat, že umíme učit také online – učitel má být kreativní a inovativní v každé situaci. Absolvovali jsme rozhovory s porotci, povídali si o všem, co nám v naší práci připadá důležité, porota nás také navštívila ve školách a připojila se i k online hodinám s dětmi. Pro všechny to bylo něco nového.“

Podle umístění to vypadá, že jste vzdálenou výuku zvládla, můžete nám říci, jak probíhala?

„Začátky byly docela složité, naše škola na tuto situaci nebyla při-

pravená, ale možná to nás nastartovalo k tomu, abychom začali urychleně hledat nějaké řešení. Během 14 dnů celá škola přešla na Google Suite, zřídili jsme školní účty pro učitele i žáky a začali se společně učit, jak pracovat s novými nástroji. Asynchronní výuku jsme organizovali ve virtuálních učebnách Google Classroom, k online hodinám jsme začali využívat prostředí Meet. Každý týden jsme se s kolegy scházeli online, na těchto setkáních jsme se seznamovali s novými online aktivitami a vzájemně sdíleli vše, co se nám daří, ale i čeho se vyvarovat. Myslím, že nás učitele to hodně semklo a také posunulo. Třeba na 1. stupni kolegyně v současné chvíli zvládají učit ve třídě patnáctičlenné skupiny a ostatní žáky do třídy připojit online. Něco, o čem bychom si před půl rokem mysleli, že je nereálné.“

Znamená to, že jste běžnou výuku jen překlátili do online prostředí?

„To ne, učit děti na dálku je něco úplně jiného. Nejde jen překloupat aktivitu ze třídy do online prostředí. Museli jsme více přemýšlet o tom, jaká látka je důležitá, na co si děti mohou přijít samy, co jim vysvětlit třeba prostřednictvím videí, která jsem dětem začala natáčet. Výuku jsem se snažila organizovat v týdenních blocích, část výuky jsem zaměřila na probírání učivo a další část na rozvoj dovedností, které se dětem

budou hodit i do budoucna. Hodně jsme se věnovali rozvoji logického myšlení – logickým úlohám, řešení různých šifer a hádanek. Součástí práce bylo také sebehodnocení, které děti dělaly na konci každého týdne. Ze začátku to pro ně bylo hodně těžké, hodnotit sám sebe neumí ani spousta dospělých. V závěrečných hodnoceních je ale vidět velký posun, děti během vzdálené výuky odvedly velký kus práce.“

Bližší se konec roku, velkým tématem je hodnocení. Jak budete své žáky hodnotit?

„Psát známky na vysvědčení je pro učitele vždy obtížné, práci za celé pololetí vtěsnat do pětibodové stupnice. Vzdálenou výuku jsem pojala trochu jako výzvu, nedala jsem jedinou známku. Snažila jsem se o formativní hodnocení, což je hodnocení procesu učení, ne výsledku. Nechtěla jsem hodnotit, jak děti zadané úkoly splnily, ale spíše je formou komentářů a doplňujících informací vést k tomu, jak se zlepšovat. Myslím, že se nám to docela dařilo, i když to bylo náročnější pro mne i pro ně. Nechala jsem své žáky, aby se podíleli i na svém závěrečném hodnocení, v hodnotících dotaznících sami popsali, co jim šlo, co se jim naopak nedařilo, jaký udělali posun. Ráda bych takto pokračovala i v dalších letech. Myslím, že je důležité, aby děti cítily odpovědnost za své vzdělávání.“

Děkuji za odpovědi. ED

